

nier, alsof het een hilarische mop is waarvan Chuck de clou maar niet weet te ontdekken. "Wellicht ook vergeten wat daarvan de reden is zeker? Sta me toe een korte versie van het verhaal toe te lichten."

De oude man vouwt zijn verweerde handen in elkaar. Handen aangetast door jarenlange artrose. Zijn lange grijze paardenstaart hangt nonchalant over zijn linkerschouder. De diepe groeven in zijn gezicht geven hem een troosteloze uitstraling, ware het niet dat hij de vriendelijkheid zelf is met die stralende pretogen van hem. Chuck merkt dat hij zich op dit moment aan de man stoort, aan diens aanwezigheid, maar ook aan de idiote en plotse wending van dit gesprek.

"Chuck zegt: voor niets gaat de zon op."

"Het valt mij op dat je vaak in de vorm van de derde persoon spreekt, Chuck, is daar een bepaalde reden voor? Geeft dat je een gevoel van geborgenheid, veiligheid wellicht? Is er iets dat je niet onder ogen wilt komen?"

Een lange zucht volgt met daaropvolgend het ongeïnteresseerde: "Ik zou het niet weten, Tom, wat is je punt?"

"Drie dagen geleden, op dinsdag 10 oktober om stipt 12 uur 43, besloot je van het ene op het andere moment om tijdens de gemeenschappelijke lunch een medege-detineerde die tegenover je zat te bespringen. Je vloog over de tafel heen die tussen jullie in stond als een ongetemd beest en kwam terecht op de nietsvermoedende heer Tony Martinez, je hield op dat moment zijn keel stevig omklemd met twee handen. Terwijl deze beginnende catastrofe al aardig uit de hand begon te lopen, kwamen de bewakers op je afgestormd. Er waren vier bewakers nodig om je los te krijgen uit die houdgreep. Je werd beschreven als een maniak die zijn verstand had verloren. Het gedrag kwam overeen met dat van een man die bezeten was van de duivel."

"Die Martinez zal er dan wel om gevraagd hebben, ze dagen mij uit, weet u, de andere gedetineerden. Ze noemen Chuck een kannibaal. Ik begrijp niet wat ik fout heb gedaan in jullie ogen, er wordt zo vaak herrie gemaakt en de gedetineerden gaan zo vaak op de vuist met elkaar. Ik zie hen niet in een soortgelijke dwangbuis zitten."

"Dat klopt, Chuck, de reden die daarvoor aangewezen zou kunnen

worden is dat die personen over het algemeen geen meedogenloze bijtwenden toebrengen aan hun tegenstander.”

“Bijtwenden? Waar heeft u het in godsnaam over?” lacht Chuck zenuwachtig.

“De heer Martinez mist nu het grootste gedeelte van zijn rechteroor. Daarom zit jij al drie dagen vast in die dwangbuis. Je hebt iemands oor afgebeten en een gedeelte van zijn rechterwang terwijl je op weg was naar de halsslagader, want laten we wel wezen, Chuck, het was je niet te doen om een uiting van kannibalisme, het ging jou om iets wat veel dieper verborgen zit. Iets wat meer betekenis voor je heeft gekregen dan ooit te voren: bloed.”

Chuck, die het lachen inmiddels vergaan is, kijkt nu ernstig. Vragen van de werkelijkheid komen langzaam bij hem terug, ze lijken voor het grijpen, maar zijn tegelijkertijd onbereikbaar. In zijn hoofd woedt een kwade storm. Een zware mist is wat er overblijft.

“En het is niet de eerste keer sinds je komt hier dat je de isoleercel van binnen hebt gezien. Je had toegang tot de keuken, gezien je daar je corveetaken hebt en je zag de kans een toch wel behoorlijk bot keukenmes mee te smokkelen. Dat mes heb je een poosje plechtig onder je matras verstopt totdat de nood hoog was en de drang naar bloed onvermijdelijk. Als een appeltje voor de dorst. Toen zag je geen andere uitweg meer dan je celgenoot genadeloos van het leven te beroven. Dat klusje heb je met zo’n 38 messteken voor mekaar gekregen.” Voor mekaar, dacht Chuck spottend. De man kon zich zijn nonchalante taalgebruik blijkbaar permitteren hierbinnen. “Ach, een kleinigheidje houdt je altijd, is het niet?” zei Tom.

De oogleden van Chuck vullen zich met tranen. Nerveus begint hij te beven waarna er al snel een aantal snikken volgt. Onbeholpen probeert hij ze binnen te houden, zonder succes. “Het is niet wat u denkt, Chuck kan het uitleggen.”

“Ik ben hier niet om je te veroordelen, gaat de oude man ongestoord verder. “Ik heb zelfs met je te doen. Jij, of beter gezegd jouw aandoening is wat mijn interesse wekt. Ik doe er al jarenlang onderzoek naar. Heb je al eens gehoord van het syndroom van Renfield,

ook wel bekend als vampirisme? Toen ik een jongeman van jouw leeftijd was, las ik graag fictie. Een van mijn grootste favorieten aller tijden was *Dracula* van Bram Stoker.”

“Voor het bloed is het leven,” knikt Chuck instemmend. “Ik ken het boek gezien Chuck een groot liefhebber van het horrorgenre is. Maar als ik het nu goed begrijp, vergelijkt u mij met een bloeddorstig nachtwezen dat kan veranderen in een vleermuis en voortleeft op niets anders dan het bloed van mensen? Heeft u de knoflook en de staak al klaarliggen in dat geval? Ik denk dat u te veel boeken gelezen heeft, oude man, daarnaast kan ik mij helemaal niets herinneren van de incidenten waarvan u mij onbeschaamd beschuldigt. Ik, Chuck dus, ben een doornormale 47-jarige alleenstaande man met een taxidermiepraktijk voor overleden huisdieren aan huis, ik heb geen kwaad in de zin en God de almachtige zelf, mag weten wat ik hier doe.”

“Dat is precies waar ik, de oude man dus, in beeld kom. Onze sessies zijn er om de gaten in jouw geheugen te restaureren. Ik geloof oprecht dat jij een goede man bent met een warm hart. Een goede man die slechte dingen gedaan heeft onder invloed van een psychische aandoening die jaren lang gesluimerd heeft. Ik ga je helpen door middel van hypnosesessies. Een man kan pas vrij zijn als hij zijn daden onder ogen ziet en er vrede mee sluit. We beginnen bij het begin, Chuck, en ik zal daarbij een belofte aan jou doen. Aan jou de keus of je mij in vertrouwen neemt, maar op dit moment heb je geen alternatief gezien je een niet zo’n brede vriendenkring voor jezelf hebt opgebouwd sinds je verblijf hier.”

“Hmpfff...” Weer een ingehouden snik van Chucks kant en dat moest maar doorgaan voor een antwoord.

“Vanaf nu zal ik er zorg voor dragen dat iedere sessie die we hier hebben, jou bijblijft, daar heb ik zo mijn trucjes voor. Mijn doos van Pandora als je wilt. Daarvoor zal ik de controle over de sessies meer bij jouw eigen wil laten liggen. Mijn stem zal van nu af aan telkens met je mee gaan, je zult niet bang of alleen hoeven te zijn. Ik begeleid je tijdens het gehele traject. We zullen morgenvroeg van start gaan, het is genoeg geweest voor vandaag. Wat zeg je ervan, goeie ouwe Chuck?”